

5) En stor Vanskelighed frembyder Bestemmelsen i § 2, Stk. 1 („eller en af dens faste Præster“), sammenholdt med § 8, Stk. 1 („eller en af dens faste Præster“). Dette kan give Anledning til megen Elendighed og gold Strid. Eksempel: I første Omgang overstemmes Pastor A., som altsaa nødtvungen maa gaa med til den Stiftsbaandsløsning, Pastor B. i Fællesskab med et Menighedsflertal ønsker. Men Pastor A. lover sig selv, at dette skal Pastor B. faa betalt, og han arbejder i det skjulte og maaske ogsaa aabenlyst paa at faa Stemningen drejet. En Dag lykkes det ham maaske.

Jeg er ikke i Stand til at stille noget Forslag til bedre Ordning, men fornemmer paa dette Punkt Muligheden for en hel Del af den Uro og Ulykke, dette Lovforslag kan medføre.

Det synes mig klart, at Tanken om Stiftsbaandsløsning fører ud i uovervindelige Vanskeligheder. Den Kendsgerning, at man i 25 Aar ikke har savnet den kgl. Anordning, som Bispevalglovens § 6 forjætter, beviser, at her i Virkeligheden er Tale om et Vildskud paa vor kirkelige Frihedslovgivning.

Kærnen i den forhaandenværende Konflikt er i Virkeligheden Spørgsmaalet om en Biskops Samvittighedsfrihed. Og det er min Overbevisning, at dette Spørgsmaal vil kunne klares ad administrativ Vej. Det vil være rimeligt og i Overensstemmelse med den rummelige Folkekirkes Væsen, om en Biskop fritages for Handlinger, han ikke mener at kunne udføre med god Samvittighed.

Men det vil ikke være rimeligt, om han ved sin Holdning praktisk talt hindrer, at andres — Bispers eller Menigheders — Samvittighedsfrihed respekteres inden for de givne Loves Grænser.

Axel Rosendal.

Til Kirkeministeriet.